

СТИВЪН КИНГ ВЪВЕДЕНИЕ (SKELETON CREW)

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

На Артър и Джойс Грийн

**ПОЧАКАЙ... САМО НЯКОЛКО МИНУТИ. ИСКАМ ДА
ПОГОВОРЯ С ТЕБ... И ТОГАВА ЩЕ ТЕ ЦЕЛУНА.
ПОЧАКАЙ...**

1

Тук ви предлагам няколко разказа, ако проявявате интерес. Те покриват дълъг период от живота ми. Най-старият „Онази с косата“, бе написан, когато бях на осемнадесет години. Предното лято бях тръгнал в колежа. Идеята ми дойде в главата в задния двор на къщата ни в Уест Даръм, Мейн, играехме баскетбол с брат ми и когато чета разказа, ми става малко тъжно за онези времена. Най-новият, „Балада за гъвкавия куршум“, бе завършен през ноември 1983. Това е период от осемнадесет години и сигурно не изглежда чак толкова дълъг в сравнение с такива дълги и богати писателски кариери като тези на Грейъм Грийн, Съмърсет Моъм, Марк Твен и Еудора Уелти, но определено е по-дълъг от времето на Стивън Крейн и приблизително толкова, колкото е била цялата кариера на Х. П. Лавкрафт.

Един мой приятел ме попита преди година-две защо си правя този труд. Той изтъкна, че романите ми носят много добри пари, докато разказите са на загуба.

— Как изчисли, че е така? — попитах аз.

Той почука с пръст по най-новия (за тогава) брой на „Плейбой“, откъдето бе тръгнал разговорът. В него беше публикуван един мой разказ („Компютърът на боговете“, ще го намерите някъде тук) и аз му го бях показал с нещо, което считах, че е законна гордост.

— Добре, ще ти докажа — каза той, — ако нямаш нищо против да ми кажеш колко ти платиха за това нещо.

— Не, нямам. — казах аз. — Получих две хиляди долара. Не е съвсем нищо, Уайът.

(Всъщност той не се казва Уайът, но не бих искал да го поставя в неудобно положение).

— Не, не си получил две хиляди — каза Уайът.

— Не съм ли? Ти да не си проверявал сметката ми в банката?

— Не, но зная, че си получил хиляда и осемстотин, защото агентът ти взема десет процента.

— Напълно си прав — казах аз. — Той си ги е заслужил. Той ме уреди за „Плейбой“. Винаги съм искал да публикувам разказ в „Плейбой“. Значи са били хиляда и осемстотин, а не две хиляди. Голяма работа.

— Не, получил си 1710 \$.

— Какво?

— Е, нали ми каза, че твоят менажер получава пет процента от чистата печалба?

— Е, да — хиляда и осемстотин без деветдесет. Все пак си мисля, че 1710 \$ не е чак толкова лошо за...

— Само дето не е толкова — продължи садистът. — В действителност това са нещастни 855 \$.

— Какво?

— Да не искаш да ми кажеш, че не си в категорията, която плаща петдесет процента данъци, Стийви?

Мълчах. Той знаеше, че съм в тази категория.

— А в крайна сметка това са само 769,50 \$, нали?

Кимнах с неохота. Мейн е щат, в който има данък общ доход от десет процента за всички жители, които попадат в моята категория и тези проценти трябва да се плащат на щата. Десет процента от 855 \$ всъщност са 85,50 \$.

— За колко време написа този разказ? — настоя Уайът.

— Около седмица — казах аз начумерено. Всъщност по-скоро две седмици, като се имат пред вид преработките, но нямах намерение да казвам това на Уайът.

— Значи през въпросната седмица си заработил 769,50 \$ — каза той. — Знаеш ли колко печели седмично един водопроводчик в Ню Йорк, Стийви?

— Не — казах аз. Не обичам хората, които ми казват Стийви. — Пък и ти не знаеш.

— Разбира се, че знам — каза той. — Около 769,50 \$, след като си платят данъците. Така, че доколкото аз мога да се ориентирам, ти си на чиста загуба. — Той се засмя гръмогласно и ме попита дали има още бира в хладилника. Казах му, че няма.

Смятам да изпратя на Уайът екземпляр от тази книга, заедно с едно малко писъмце. В него ще напиша: Няма да и кажа колко ми платиха за тази книга, но ще ти кажа това, Уайът, че като цяло

„Компютърът на боговете“ ми донесе малко повече от две хиляди и триста долара, без дори да броим онези 769,50 \$, които толкова те разсмяха, когато бяхме в къщата ми на езерото. Ще подпиша писъмцето *Стийви* и ще добавя P.S.: Всъщност онази вечер имаше още бира в хладилника и аз сам си я допих, когато ти си отиде. Смятам така да му дам да разбере.

2

Само дето не става въпрос за пари. Признавам, че страшно се зарадвах, когато ми платиха 2000 \$ за „Компютъра на боговете“, но също толкова страшно се зарадвах, когато ми платиха 40 \$ за „Онази с косата“, когато публикувах разказа в „Шокиращи Мистерии“ или пък, когато ми изпратиха дванадесет бройки от списание „Убрис“, в което публикувах „Тук там има тигри“.

Искам да кажа, че човек се радва на парите, да не се увличаме прекалено по тази тема (поне не още). Когато започнах да публикувам редовно разкази в списанията за мъже, като например „Кавалиър“, „Дюд“ и „Адам“, бях на двадесет и пет, жена ми беше на двадесет и три. Имахме едно дете и чакахме второ. Работех по петдесет-шестдесет часа на седмица за 1,75 \$ на час. Не може да се каже, че живеехме с някакъв бюджет. Това бе по-скоро една модифицирана версия на Марша на Смъртта. Чековете за тези разкази (които се плащаха при публикуването им, никога при приемането) винаги идваха тъкмо на време, за да платим антибиотика за ушната инфекция на бебето или да задържим телефона още един рекорден период от цял месец. Да си кажем честно, парите са много нужно и много упойващо нещо. Както казва Лили Кейвноу в „Талисманът“ (това е реплика на Питър Строб, не моя) „Човек никога не може да бъде достатъчно слаб или достатъчно богат“. Ако не вярвате в това, значи никога не сте били истински дебел или истински беден.

Въпреки всичко, не го правиш за пари, защото ще си глупак. Не мислиш за чертата, която ще се тегли накрая, защото ще си глупак. Не мислиш за почасово заплащане, годишен доход, дори пожизнен доход, защото ще си глупак. Накрая не го правиш дори за любов, въпреки, че би било приятно да си мисли човек, че е така. Правиш го, защото е самоубийство да не го правиш. И ако това е тежко, има компенсации, за които не бих казал на Уайът, защото той не е от хората, които биха могли да разберат. Да вземем например „Компютърът на боговете“. Не е най-хубавият ми разказ, не е разказ, който би спечелил някаква

награда. Но не е съвсем лош. Забавен е. Тъкмо се бях сдобил със свой собствен компютър (огромен Уанг, запазете си умните забележки за себе си, а?) и тъкмо изучавах какво може и какво не може да прави. Най-силно бях впечатлен от копчетата INSERT и DELETE, които правят задраскванията и вмъкванията по листа, безсмислени.

Един ден пипнах някакъв гаден вирус. На всеки може да се случи, дявол да го вземе. Всичко вътре в мен, ако не беше заковано, започна да излиза от единия или от другия край, почти със свръхзвукова скорост. До вечерта се почувствах наистина много зле — простуда, висока температура, болки в ставите. Повечето от мускулите в стомаха ми се бяха опънали до скъсване и ме болеше гърбът.

Прекарах тази нощ в стаята за гости (само на четири стъпала от банята) и спях от девет до два през нощта. Събудих се, знаейки, че това ще е за тази нощ. Останах в леглото, просто, защото ми беше твърде лошо, за да стана. Лежах си така и си мислех за моя компютър, за INSERT и DELETE. И тогава си помислих: „Няма ли да е странно, ако някой напише едно изречение и когато натисне, за да изтрие с DELETE в този момент предметът от изречението да се изтрива от света?“ Горедолу по този начин тръгват всичките ми разкази. „Няма ли да е странно, ако...?“ И въпреки, че много от тях са страшни, досега не съм разказал някой от тях на хора (за разлика от това да напиша), без да ги разсмея, независимо какъв е изходът на историята.

Както и да е, започнах да си фантазирам отначало на тема DELETE, не толкова като фабула, колкото като картини, които виждах в съзнанието си. Наблюдавах този човек, (който за мен обикновено е Човекът-Аз, докато разказът не започне да се облича в думи и се налага да му :се даде име) как изтрива с DELETE картини от стената, и столове в дневната, и Ню Йорк Сити, и понятието война. Тогава започнах да си мисля как вмъква неща с INSERT и тези неща просто изведнъж се появяват на света.

Тогава си помислих: „Да му дадем жена, гадна до мозъка на костите — той може да я изтрие с DELETE, а може би ще може да си вмъкне една добра жена с INSERT.“ И тогава заспах, а на следващата сутрин пак се почувствах добре. Вирусът си отиде, но разказът остана. Написах го и ще видите, че не излезе точно така, както го описвах погоре, но... обикновено така става.

Не е нужно да ви рисувам картината, нали? Човек не го прави за пари, прави го, за да не се чувства зле. И един мъж или една жена, които не могат да го проумеят, са просто глупаци, това е. Разказът ми се отплати, като ме приспа в момент, когато мислех, че няма да мога да заспя. Аз се отплатих на разказа, като го направих конкретен, какъвто той имаше нужда да бъде. Останалото са странични ефекти.

3

Надявам се тази книга да ти хареса, Постоянни Читателю. Подозирам, че няма да ти хареса така, както би ти харесал един роман, защото повечето от вас са забравили истинската наслада, която носи разказът. Четенето на един хубав дълъг роман е като продължителна и щастлива любовна връзка. Спомням си как, докато пишех „Пълзящо шоу“, пътувах от Мейн до Питсбърг, най-често с кола, защото освен страха ми от летенето със самолет се бе появила и стачката на авиодиспечерите и впоследствие господин Рейгън уволни стачкуващите (явно Рейгън е ревностен защитник на профсъюзите, ако тези профсъюзи са в Полша). Имах на звукозапис, върху осем касети, романа „Птиците умират сами“ на Колин МакКълоу и в продължение на пет седмици не просто бях в любовна връзка с този роман, аз се чувствах женен за него (любимата ми част бе, когато злата старица се разлага и от нея плъзват червеи след около шестнадесет часа).

Разказът е съвсем друго нещо — разказът е като бърза целувка на непознат в мрака. Разбира се това не е като любовна история или брак, но целувките могат да са сладки, а краткостта им само увеличава тяхната привлекателност.

С годините, писането на разкази не стана по-леко за мен. Стана по-трудно. От една страна се скъси времето за писане. Те все искат да се раздуят, това от друга страна (аз имам истински проблеми с раздуването — пиша така, както дебелините пазят диета). Става все по-трудно да намеря гласа, който да ги разкаже — много често Човекът-Аз просто изчезва.

Работата е да не се откаже човек, поне аз така мисля. По-добре е да продължиш да се целуваш и да получиш няколко плесници, отколкото да се откажеш въобще.

4

Добре, това горе-долу е всичко. Може ли да благодаря на няколко души (ако искаш, можеш да прескочиш тази част)?

Благодаря на Бил Томпсън, че даде тласък на всичко. Ние с него събрахме „Нощна смяна“, първата ми книга с разкази, и идеята беше негова да подготвим и тази. Оттогава той се премести в Арбър Хаус, но аз го обичам, независимо къде е. Ако е останал един джентълмен в джентълменската професия на книгоиздаването, това е той. Бог да благослови ирландското ти сърце, Бил.

Благодаря на Филис Гран в Патнъм, че пое насипния материал.

Благодаря на Кърби МакКоли, агентът ми, още един ирландец, който продаде по-голямата част и който измъкна от мен най-дългия разказ „Мъглата“, буквално с верига го изтегли.

Това започва да звучи като реч, при раздаване на Оскарите, но майната му.

Трябва да благодаря и на редакторите на списания — Кати Сейгън от „Редбук“, Алис Търнър от „Плейбой“, Най Уилдън от „Кавалиър“, хората от „Янки“, на Ед Фърмън — моя човек! — във „Фантъзи и Сайънс Фик-шън“.

Задължен съм почти на всички, но няма да ги изброявам, за да не ви отегчавам повече. Най-много трябва да благодаря на теб, Постоянни Читателю, както винаги — защото най-накрая всичко стига до теб. Без теб, по веригата не тече ток. Ако нещо от това ти послужи, ако те отнесе нанякъде, ако те пренесе през отегчителната обедна почивка, през самолетния полет, през часа, който трябва да прекараш наказан, задето си плюл хартиени топчета, това е отплатата.

5

Добре, край на рекламата. Сега хвани ръката ми. Дръж се здраво. Ще минем през тъмни места, но мисля, че зная пътя. Само не се пускай. И ако те целуна в мрака, не е голяма работа. Това е защото ти си моята любов.

Сега слушай:

15 април 1984
Бангор, Мейн

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.